

ILKKA

W S O Y

REMES

TORNADO

ILKKA

REMES

TORNADO

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ - HELSINKI

© ILKKA REMES 2022

ISBN 978-951-0-48100-4

PAINETTU EU:SSA

ENSIMMÄINEN OSA

1.

Aurinko paistoi pilvettömältä taivaalta, joka sai miltei tyynen Välimeren hohtamaan azurinsinisenä.

»Ei voi olla totta», Anna kuiskasi Arnolle heidän pysähtyessään yhdelle Port Vaubanin huvivenesataman laitureista Antibesin vanhassa keskustassa.

Johan astui heidän edellään Charlotte-nimisen 12-metrisen elegantin, 1970-luvulta peräisin olevan veneen kannelle.

»Tiesitkö tästä?» Anna kuiskasi.

»Älä supise, puhutaan myöhemmin.»

Arno meni edellä laituria pitkin ja pysähtyi veneeseen johtavalle alumiinisillalle auttamaan uutta tyttöystäväänsä. Tämän reaktio ärsytti häntä hiukan – Johanin suvun vanhan veneen koko oli ollut Arnollekin yllätys, mutta sen taivastelu ääneen ei olisi tullut hänelle mieleenkään.

Johan oli jo avannut kajuutan lukituksen ja palasi ojentamaan kätensä Annalle auttaakseen tämän kapeaa siltaa pitkin kiillotetulle mahonkikannelle.

Tiukkaan toppiin, leveälahkeisiin pellavahousuihin ja massiivisiin Chanelin vintage-aurinkolaseihin sonnustautunut Anna olisi ulkonäkönsä puolesta voinut kuulua Rivieran kansainvälisiin seurapiireihin, vaikka oli vantaalainen luokanopettaja.

Kiharahiuksinen ja päivettynyt Johan Nyberg sen sijaan näytti puolinapitetussa laatupaidassaan ja hiekanvärisissä shortseissaan juuri siltä mitä olikin: varakkaan perheen vesa, joka oli elämässään päässyt keskittymään hauskanpitoon maalla, merellä ja ilmassa.

Arno ei ollut koskaan osannut sanoa miltä itse näytti – toivottavasti ei kuitenkaan göteborgilaisessa kerrostalolähiössä kasvaneelta suomalaissiirtolaisten pojalta, ikuiselta ulkopuoliselta.

»Arno, irrottaisitko köyden», Johan sanoi hänelle tyyppillisellä kohteliaalla komentoäänellään.

He lipuivat hitaasti ulos satamasta keskustellen vilkkaasti. Johan kyseli venettä ohjatessaan vilpittömän kiinnostuneen kuuloisesti Annalta tämän työstä.

Anna tapasi Johanin ensimmäistä kertaa, ja Arno tunsivat väistämättä ylpeyttä Johanin kaltaisen ihmisen tuntemisesta. Johan oli aloittanut muinoin Hankenilla Arnoa pari vuotta aikaisemmin, mutta ehtinyt hankkia jopa häntä vähemmän opintopisteitä.

Oikealle jäi pieni uimaranta ja vanhaan linnoitukseen rakennettu Picasso-museo, jossa Arno ja Anna olivat käyneet aiemmin päivällä sillä aikaa kun Johan oli hoitanut kasvuyritysten rahoitukseen liittyviä työasioitaan. Niistä tämä oli salassapito-velvoitteiden vuoksi niukkasanainen.

Syksy ei näkynyt vielä Côte d'Azurilla toisin kuin edellisenä päivänä harmaan sateisessa Helsingissä, josta Arno ja Anna olivat lähteneet pitkäksi viikonlopuksi Nizzaan kun Anna oli saanut järjestettyä perjantain vapaaksi.

Samassa kaikki panivat merkille helikopterin, joka lähestyi sisämaasta hyvin matalalla. Ensin näytti kuin se jatkaisi veneen kulkusuuntaan kohti Nizzaa, mutta se tulikin suoraan kohti niin kovan jylinän saattamana, että Arno hädin tuskin kuuli Johanin huudon: »Mitä helvettiä...»

Arno ponnahti nahkaistuimelta ylös. Anna nousi perässä

vilkaisten häntä tyrmistyneenä. Roottoreiden ilmapirta kuo-
hutti merenpintaa ja painoi heitä vasten istuinryhmää.

»*Attention yacht Charlotte*», ääni pauhasi megafonista.
»*C'est un officier de la préfecture de police Nice...*»

Nizzan poliisin helikopteri jäi leijumaan noin kolmenkym-
men metrin korkeudelle heidän yläpuolelleen. Johanin kä-
dessä oli erikoisen näköinen puhelin, jolla hän kirjoitti viestiä
vimmatulla nopeudella.

Anna tarttui Arnoa kyynärpästä nyökäten terävästi merelle
päin, ja vasta silloin Arno huomasi rannikon suunnasta tulevan
poliisiveneen. Hän siirtyi hämmentyneenä lähemmäs kaidetta.

»Hienoa», hänen viereensä tullut Johan sanoi metelin yli
hiukset roottorin pieksämässä ilmassa liehuen. Johan hymyili
kohottaen aurinkolasinsa otsalleen. »Saittekin kunnon show'n
eikä maksa mitään.»

Johanin rauhallisuus ja hyväntuulisuus rauhoitti Arnoa.
Edelleen varautuneen näköinen Anna meni katetun oleske-
lualueen ulkopuolelle ja otti kuvan tummana möhkäleenä
heidän yläpuolellaan leijuvasta helikopterista.

Poliisivene pysähtyi heidän viereensä, ja Arno seurasi sydän
hakaten, kun neljä aseistettua poliisia siirtyi veneeseen ja al-
koi tutkia sitä selvästikin huumeita etsien. Helikopteri poistui
kaupungin suuntaan.

Johan vastaili rutinoidusti poliisiryhmän johtajan kysymyk-
siin rennon, hiukan turhautuneenkin oloisesti. Arno ja Anna
istuivat hiljaa sivussa.

Lopulta poliisit poistuivat veneeseensä.

»Jokin sekaannus», Johan hymähti. »Täällä liikkuu huvi-
veneitä Espanjan ja Italian rannikolta Kreikkaan ja Turkkiin
saakka.»

»Oletko käynyt pitkälläkin Espanjan puolella?» Anna kysyi.

Arno huomasi, että Anna oli yhä jännittynyt tilanteesta.

»Joskus lapsena olimme perheen kanssa Barcelonassa.
Isoisäni oli silloin ruorissa. Georg osti tämän suunnilleen sil-

loin kun synnyin. Isäni ei ole niinkään intomielinen purjehtija, mutta kävimme me jossain Livornossa saakka Italian suunnalla. Itse pidän enemmän moottorijahdeista. Mutta hankin sellaisen vasta sitten kun saan kunnollisen kokoisen.»

Johan väläytti tunnusomaisen hymynsä. »Mutta nyt otetaan välipalaa.»

Johan poistui alas veneen uumeniin.

Anna laski kätensä Arnon polvelle ja kuiskasi: »Häivytään täältä niin nopeasti kuin pystytään. En enää ikinä halua nähdä tuota tyyppiä. Oletko sinä sokea?»

Arno kuunteli hätkähtäen. »Mitä sinä puhut?»

»Etkö nähnyt? Kun poliisit lähestyivät, hän sujautti puhelimen mereen.»

»Huomasin kyllä, että hän alkoi kirjoittaa viestiä. Mutta en mitään puhelimen heittoa...»

Johan palasi kannelle tarjotin mukanaan. »Ongelmia?»

»Miten niin?» Arno kysyi pinnistäen olemukseensa pirteyttä. »Päinvastoin.»

»Näytitte niin totisilta. *Relax, we're in France!*»

2.

PUOLENTOISTA VUODEN KULUTTUA

Kuva oli kehystettynä luokan edessä opettajanpöydällä. Kynttilä paloi heilahtelevalla liekillä kuvan edessä.

Arno Laakso oli valinnut Annan kasvokuvan, kun tämän kollega Mari oli varovasti pyytänyt sitä. Hän oli tavannut Marin useita kertoja ja piti tämän suoranuottisesta pohjalaisluonteesta.

Otos oli yläviihosta otettu selfie, jossa Anna nauroi silmät säihkyen, taustalla tyhjä huone heidän ensimmäisessä yhteisessä asunnossaan Olarissa.

Tokaluokkalaiset lapset istuivat pulpeteissaan hiljaa Marin pyynnön mukaisesti.

Arno istui seinustalla selkä suorana, kädet sylissään. Hän itse oli halunnut tulla käymään tässä länsiespoolaisessa koulussa. Hän halusi nähdä tokaluokkalaiset lapset, joista Anna oli koko syksyn puhunut. Siihen oli nyt käytännössä viimeinen tilaisuus.

Lapset näyttivät totisilta, toisin kuin Annan puheissa. Joku heistä oli Viljo, josta Anna erityisesti oli kertonut.

Sellaisen pojan Anna olisi halunnut, niin Arno oli tulkinnut.

Hän katsoi lapsia, kunnes huomasi reunimmaisessa pulpetissa ujon oloisen pellavapään, jonka kasvoissa ja koko olemuksessa oli jotain hätkähdyttävän tuttua. Hän itse pienenä.

Siinä oli Annan mainitsema Viljo. Arno oli asiasta äkkiä täysin varma.

Ajatus laskeutui hänen mieleensä vahvana ja raskaana.

Hän katsoi pojan siroja sormia, jotka hypistelivät lyijykyynää, ja kasvoja, joilla näkyi vielä menneen kesän aurinko. Pojan kahdeksannen kesän.

Arno ummisti silmänsä. Hän näki itsensä Lekerydin alasteen luokassa Itä-Göteborgin lähiössä kolmekymmentä vuotta sitten. Arkana ja sitkeänä. Kaksi muuta suomalais-siirtolaisten poikaa oli kiusannut häntä, mutta hän ei ollut kannellut.

Pari kärsimättömän oloista oppilasta alkoi supatella.

»Lauletaan», Mari sanoi hiljaa opettajanpöydän takaa.

Arno avasi silmänsä. Lapset nousivat seisomaan ja aloittivat haparoiden. Marin ääni kantoi.

»*Ystävä sä lapsien, katso minuun pienehen...*»

Seinällä oli iso paperiarkki, johon oli väritetty maanpintaa, vettä, taivasta ja aurinko. Tekstit olivat Annan käsialalla.

Se oli liikaa ja Arno joutui nousemaan. Tähän saakka kaikki oli mennyt hyvin, mutta nyt hän poistui käytävälle, sulki hiljaa oven perässään ja jäi nojaamaan seinää vasten yrittäen koota itsensä. Luokasta kantautuva laulu soi tyhjällä käytävällä.

Sen toisessa päässä lähestyi nainen, jonka Arno tunnisti Annan ottamista kuvista rehtoriksi.

Tämä hidasti vauhtiaan hänet huomattessaan ja miltei kääntyi takaisin, mutta käveli sitten Arnon luo.

»Otan osaa.»

Ääni oli varovaisen korrekti.

He olivat molemmat hetken hiljaa.

»Kiitos.»

Nainen jatkoi kävelyään.

»Odota.»

Nainen pysähtyi ja kääntyi häneen päin jännittyneen oloisena.

»Anna kertoi sinusta», Arno sanoi rauhallisesti.

»Hän oli todella pidetty. Tämä on ollut meille kaikille järkytys...»

»Anna näytti viestit, jotka hän lähetti sinulle. Et noteerannut niitä.»

Nainen seisoi hetken hiljaa, kunnes jatkoi kävelyään.

Se sopi kuvaan.

»*Odot.*»

Sana tuli paljon kovempaa ja paljon napakammin kuin Arno oli aikonut.

»Et ole vastannut minunkaan viesteihini», hän jatkoi hiljempaa.

Nainen pysähtyi. »Ehkä tämä ei ole oikea aika ja paikka —»

»Milloin on?»

»Olemme noudattaneet kaupungin ohjeistusta. Emme voi sooloilla.»

»Kuten sanoin, näin Annan viestit, joita hän lähetti sinullekin.»

Laulu loppui luokassa.

»Kaikki tehtiin niin kuin piti», rehtori sanoi konemaiseen sävyyn ja jatkoi kävelyään.

Arno ei jaksanut sanoa mitään vaan nojasi käytävän seinään.

3.

PUOLEN VUODEN KULUTTUA

Marraskuinen ilta oli märkä ja pimeä. Lasinpyyhkijät liikkuvat rivakasti, nopeusrajoitusmerkki kajasti ajovaloissa hehkuvana keltaoranssina täplänä.

Näkyvyys oli niin heikko, että Georg Nyberg antoi tuliterän BMW X7 -maasturinsa massan hidastaa vauhtia loivassa ylämäessä alle seitsemänkymppin.

»Minunkin pitäisi vaihtaa auto», Raimo sanoi. »Pirkon mukaan ei tosin enää kannattaisi, sillä kortin uusiminen voi olla silmiäni takia katkolla.»

»Eikö sinun kannattaisi hankkia sähköauto –»

Georg havahtui ohjauspyörän voimakkaaseen värinään, joka sai hänet ohjaamaan auton keskemälle tietä. Hän oli tyytyväinen kaistavahtiin, varsinkin nyt kun myöhäisen lounaan punaviini painoi aavistuksen jäsenissä.

»Eihän teille tule juuri muuta ajoa kuin mökillä käynnit», Georg jatkoi.

»Kyllä sitä vain kummasti kertyy. Ja yhtä hyvin nyt voisi olla bensakone, kun ei tarvitse enää ajatella äänestäjiä.»

Radiossa soi aikamerkki ja kello 19:n uutiset alkoivat. Aihe oli tuttu – koko loppusyksyn 2021 oli seurattu, kuinka Venäjä keskitti joukkojaan Ukrainan rajalle.

Georg hymähti. »Sinun äänestäjäsi nimenomaan *eivät* olisi pitäneet sähköautosta.»

Hän vilkaisi Raimoa ohjaamossa, jota valaisivat vain koje-
taulun isot näyttöruudut.

Raimo hymyili. »Pitäisi varmaan olla turpeella käyvä auto, jos haluaisi minun äänestäjäni miellyttää.»

Ratti värisi jälleen Georgin kämmeniä vasten. Samalla etukulmasta kuului vaimea tömähdys ja tuulilasin oikeaan reunaan osui jotain kevyesti kopsahtaan.

Georg jarrutti äkkiä ja kytki vilkun.

»Peurako se oli», Raimo sanoi.

»Nähtävästi.»

Pelästys sai Georgin sykkeen kiihtymään. Painava eläin voisi tehdä pahaa jälkeä. Hän pysähtyi tien reunaan ja kytki nelivilkut.

»Peuroja on paljon täällä päin», hän jatkoi ääni hiukan värähtäen. »Meillekin on tulossa lisää kaatolupia.»

Hän poimi ovikotelosta taskulampun ja nousi sateeseen, jossa heti suuntasi valokeilan oikeaan etulokasuojaan. Märällä pellillä näkyi verijälkiä. Myös ajovalon umpion pinnassa oli punaista.

»Otetaan ruho mukaan niin saadaan paistia», hänen viereensä pysähtyvä Raimo sanoi epävarmasti.

Georgin sydän hakkasi yhä kiivaammin. Hän käännähti ympäri ja suuntasi lampun heidän tulosuuntaansa.

Valokiila ulottui muutaman kymmenen metrin päähän, jossa pientareella erottui tumma mytty.

Siinä kiilui heijastin.

Jalat olivat pettää Georgin alta. Hän suuntasi kohti myttyä askel askeleelta vauhtiaan kiihdyttäen. Ajatukset löivät tyhjää. Hän ei halunnut valaista lähestyvää kasaa vaan suuntasi valokiilan sateessa kastuvien ruskeiden morkkakenkiensä eteen.

Hän kuuli sykkeen korvissaan ja oli horjahtaa jalan osuessa asfaltin reunaan. Pientareen lätäkkö kiilsi kirkkaassa valokii-

lassa ennen kuin jalka lävähti siihen veden roiskahtaessa samettihousujen lahkeille.

Hän pysähtyi silmänräpäyksessä valon osuessa luonnottomassa asennossa pientareella selin häneen päin makaavaan ihmiseen.

Georg veti syvään henkeä ja harppasi toiselle puolelle. Naisen silmät olivat avoinna, katse eloton.

Georg kumartui lähemmäs ja tajusi vasta silloin uhrin niskan taittuneen taaksepäin niin kammottavan näköisesti, että hän olisi halunnut sulkea silmänsä.

»Soitan ambulanssin», perässä tullut Raimo sanoi hengästyneenä.

»Ei tarvita enää ambulanssia.»

Georg oli itsekin yllättynyt äänensä vakaudesta. »Laita puhelini pois ja tule perässä.»

Georg lähti nopeasti kohti autoa. Keuhkohtaumasta kärsivä Raimo jäi väistämättä hänen vauhdistaan.

Hän ehti jo käynnistää moottorin ennen kuin tämä istahti kyytiin raskaasti huohottaen.

»Et helvetti voi olla tosissasi», Raimo tokaisi käheällä, hiukan vinkuvalla äänellä.

Georg kytki vilkun ja lähti liikkeelle. »Älä viitsi. Minulla on promilleja.»

»Mitä sitten? Jos vaakakupissa on —»

»Sinulla ei ole varaa antaa yhtäkään moraalista neuvoa, kuten oikein hyvin tiedät.»

Vastaan tuli auto, ensimmäinen pitkään aikaan. Luojan kiitos vasta nyt.

Raimo pysyi vaiti. Georg yritti rauhoittaa itsensä. Tilanne oli karkea, mutta se oli toistaiseksi hallinnassa. Yksikään auto ei ollut ohittanut paikkaa.

»Tämä oli huonoin mahdollinen ajoitus UKK:n kannalta», Georg sanoi hiukan sovittelevammin.

Raimo pysyi hiljaa.

»Mikään ei saa riskeerata UKK:ta», Georg jatkoi aiempaa vakaammin, jo miltei omana itsenään. »Se on nyt tärkeintä. Myöhemmin selvitetään muut asiat. Vai mitä?»

Raimo oli hetken vaiti, kunnes sanoi rauhallisesti: »Niin kai se on.»

Leveä valkoinen ovi painui lähes äänettömästi kiinni. Robert Nyberg sammutti Teslansa moottorin tilavassa autotallissa, joka siisteytensä puolesta olisi voinut olla olohuone. Tallia valaisivat lämminsävyiset spotit, ja viherseinän kasvien juuressa solisi vesi.

Robert otti matkustajan istuimelta litteän asiakirjasalkkunsu, jonka oli saanut tyttäreltään syntymäpäivälahjaksi. Se oli ikävän tuntuista keinomateriaalia, josta Robert ei pitänyt – vanha patinoitunut vasikannahkainen salkku oli miellyttänyt häntä paljon enemmän – mutta nahkatuotteita Katarina ei tietenkään hyväksynyt.

Tietysti Robertkin halusi olla moderni ja vastuullinen, ja ymmärsi hyvin nahkaesineiden kuuluvan menneeseen maailmaan, mutta auton istuimiin hän kuitenkin veti rajan, niissä keinonahka ei kerta kaikkiaan toiminut, eikä Katarinakaan niin pitkälle vielä ollut onneksi mennyt vaatimuksissaan.

Robert suuntasi kivettyä, reidenkorkuisilla valaisimilla reunustettua väylää pitkin kohti päärakennusta. Hänen arkkitehtinsa oli vääntänyt Sipoon rakennusvalvonnan kanssa ras-kaimman jälkeen poikkeuslupaa rakennusoikeuden ylitykseen, joka olisi ollut edellytyksenä autotallin saamiseksi päärakennuksen kellariin, mutta se oli osoittautunut mahdottomaksi.

Samassa Robert kuuli takaansa askelia. Hän käännähti nopeasti ja ehti nähdä kaksi kookasta miestä ennen kuin toinen heistä löi häntä vatsaan niin että Robert taipui tuskasta parahtaen linkkuun.

Toinen miehistä sysäsi hänet maahan, ja hän löi poskensa kiveyksen reunaan. Hän näki mustaan huppariin sonnustau-

tuneen partasuisen miehen kumartuvan. Samassa hänen näkökenttensä peitti tatuoitu kämmenselkä ja rystynen hieraisi hänen poskeaan.

»Ensinnäkin: pidä turpasi kiinni käynnistämme tai tulemme uudelleen. Missä poikasi on?»

Robert huohotti tuskan repiessä hänen kasvojaan.

Sormet ottivat hänen nenänsä väkivahvaan puristukseen.

»Missä Johan on?»

Äkillinen kipu tulvahti hänen kasvoilleen niin rajuna, että hänen oli vaikea puhua.

»Nizzassa», hän sopersi.

»Osoite?»

Robert vaikeni ja oli häpeissään huuliltaan livahtaneesta paljastuksesta, vaikkei hän edes ollut varma siitä, oliko Johan enää villassa.

»Haluat siis että siirrymme vaimoosi.»

»Ei —»

»Anna tulla sitten.»

Robert yritti ajatella. Miehistä oli päästävä eroon, kaiken muun pystyisi korjaamaan myöhemmin.

4.

Jaakko Peltokorpi piteli itkevää vauvaa vasemmassa kainalossaan laittaessaan tuttipullon mikroon oikealla.

Sonja oli lähtenyt kävelylenkilleen tunti sitten ja puhelin vain tuuttasi.

Jaakko hyppyytti vauvaa huolissaan. Tavallisesti Sonja oli kävelyllä korkeintaan puolisen tuntia. Tämän lenkit kiersivät Tjusträskin rannan kautta ulottuen toisinaan Pyhän Pietarin kirkolle, mutta täyttä tuntia Sonja ei koskaan malttanut kävellä.

Ehkä hän oli törmännyt Emmaan ja jäänyt juttelemaan. Ja akku oli loppunut.

Mikro kilahti. Jaakko ravisti tuttipulloa, varmisti maidon lämpötilan kämmenselältään sitä nuolaisten ja istui pöydän ääreen syöttämään vauvaa, joka alkoi ahnaasti imeä maitoa.

Sonja halusi antaa Johanneselle rintamaitoa aina kun suinkin mahdollista. Hän oli jättänyt sitä varuilla hiukan jääkaappiin, mutta se oli nautittu jo ajat sitten.

Jaakko katsoi ikkunasta rivitalohuoneiston valaistulle takapihalle Siuntion pohjoislaidalla. Sade oli tauonnut, huonokuntoinen nurmikko kiiteli märkänä. Valkoisen aidan vieressä Johannesen kasvamista odotti jo muovinen pieni liukumäki, jonka hän oli ostanut kirpputorilta kymptillä.

Ovikello soi. Jaakko nousi helpottuneena ottaen pullon vauvan huulilta, vaikka tämä alkoi heti itkeä.

»Malta hyvä mies pieni hetki...»

Jaakko työnsi ulko-oven auki. Hänen edessään ulkolampun kehässä seisoi haalariasuinen poliisikonstaapeli, jolla oli vakava ilme.

Vaikuttava barokkityylinen 1700-luvulla rakennettu Fredrikinkirkko kohosi hämärtyvää syystaivasta vasten valaistuna Karlskronan Suurtorin laidalla Blekingen maakunnan pääkaupungissa.

Arno Laakso istui etumatkustajan paikalla yrittäen hillitä tunteensa.

»Minulla on se käsitys, että Suomessa virkamiesten asema on turvattu», hänen veljensä sanoi hyvin pidetyn vanhan Alfa Romeon ohjauspyörän takaa. »Ja oikeudenkäynti on todella kallista.»

Arno kuunteli närkästyneenä, muttei halunnut näyttää sitä ulospäin – Matias kertoi vain totuuden.

»Mutta sinä tietysti tunnet Suomen systeemit paremmin», Matias jatkoi tyypillisen sovittelevaan sävyynsä ajaessaan etelämmäs Karlskronan keskustasta. He puhuivat keskenään ruotsia, joka oli käytännössä heidän äidinkieltensä, vaikka kumpikin oli lapsena oppinut suomen ensin. Vanhempiansa kanssa he puhuivat edelleen suomea, mikä sujui Matiakselta jo melko vahvasti laulavalla nuotilla.

»En minäkään tunne suomalaista oikeuslaitosta.» Arno huomasi äänensä karheaksi. »Mutta minun on pakko tehdä tämä. Ei pelkästään Annan takia vaan periaatteen vuoksi.»

Vielä hetki sitten he olivat rupatelleet arkisista asioista, ja Matias oli kertonut taannoisista oudoille urille ajautuneista treffeistään. Sitten Arno oli vihdoon siirtynyt aiheeseen, josta oli jo pidempään halunnut puhua, mutta joka aina oli tuntunut liian vaikealta.

»Oletko varma, ettei oikeusprosessista tule sinulle enemmän taakka kuin helpotus?» Matias kysyi.

»Ihan sama. Kuten sanoin, minun on pakko tehdä tämä.»

»Se ei minusta kuulosta hyvältä perustelulta. Mutta itse tietysti tiedät mitä haluat tehdä.»

Veljekset vaikenivat ja vain Sveriges Radio P4 Blekingen Karlavagen-ohjelman soittama melankolinen iskelmä soi vaihteasti auton kaiuttimista.

Matias pysähtyi Marinbasenin portin edustan pysäköintialueelle valopylväiden alle ja nousi autosta, samoin Arno, jota tämän asenne ärsytti. Matias otti auton takaluukusta ison reppunsa.

»Olen saamassa rahoituksen kuntoon», Arno sanoi hiljaa.
»Aion palkata Suomen parhaat juristit.»

»Et nähtävästi halua kertoa, mistä rahat tulevat. Eikä se minulle tietysti kuulukaan.»

»Frida aloittaa vastaavan prosessin täällä.»

Matias katsoi häntä yllättyneenä. Arno katui saman tien lausettaan, joka tuli rahoitukseen liittyvässä eli turhankin paljastavassa asiayhteydessä.

»Okei», Matias sanoi ikään kuin ei olisi asiasta sen kummemmin kiinnostunut, ja heitti repun selkäänsä.

»Ajele varovasti, hirvet ovat liikkeellä», Matias jatkoi ikuisen isoveljen vastuuta kantavalla äänellä.

»Minulla sentään on maata pyörien alla ja ilmaa ympärillä.
Vi ses.»

Matias kohotti kättään ja suuntasi kohti laivastotukikohdan porttia. Arno jäi hetkeksi katsomaan häntä päätä pidemmän veljensä loittonevaa selkää ja asettui sitten rattiin. Hän käänsi navigaattorin viimeisimmän Tukholma–Karlskrona-reitin päinvastaiseksi ja lähti ajamaan.

Joka kerran Karlskronassa käydessään hän oli yhtä vaikuttunut 1600-luvun lopulla laivaston tukikohdaksi jo alun alkaen perustetusta kaupungista. Keskeiset eurooppalaiset suurvallat

turvasivat siihen aikaan asemansa pitkälti sotien ja meritaiste-
luiden avulla, ja Ruotsi oli silloin todellinen suurvalta.

Hän ohitti Amiraliteetinpuiston. Keskelle saaristoa 33 saa-
relle rakennetussa barokkityylisessä kaupungissa oli ollut ja
oli edelleen kaikki tarvittava: laivastotukikohdan tilat, linnoi-
tus- ja puolustusrakennelmat, telakka, kauppaa ja hallintoa
pyörittävä siviilikaupunki sekä ympäröivät huolto- ja elintar-
viketuotantoalueet.

Historia ja erilaiset kulttuurit olivat aina kiinnostaneet Ar-
noa, mikä saattoi olla yksi syy hänen viihtymiseensä Karls-
kronassa. Kun Matiakselle oli tullut sinne työkeikka, Arno
oli ehdottanut, että he menisivät jo viikonloppuna. Muuten
Matias olisi käyttänyt työnantajansa tarjoamaa kyytiä.

Arno oli kaivannut pientä henkistä irtiottoa ja tämä sopi sel-
laiseen hyvin. Päivällä hän oli houkutellettu Matiaksen Blekingen
museoon, mutta koko kaupunki oli elävä museo – Euroopan
parhaiten säilynyt ja täydellisin historiallinen laivastokaupunki
ja maailmanperintökohde, jota sodat eivät olleet koskaan tur-
melleet.

Vasta käydessään ensimmäisen kerran Karlskronassa muu-
tama vuosi sitten Arno oli Suomessa viettämiensä vuosien jäl-
keen oivaltanut, kuinka erilaisia Suomi ja Ruotsi historialtaan
olivat.

Tuota eroa kuvasti hyvin keskustasta kuuden kilometrin
päähän mantereelle johtavan tien varressa seisova valaistu
iso taulu, jonka Arno parhaillaan ohitti. Siinä mainostettiin
tulossa olevaa juhlavuotta: Ruotsin vuonna 1522 perustettu
laivasto täyttäisi pian 500 vuotta.

**USA:N JA VENÄJÄN
SOTILASJOHDON SALAINEN
TAPAAMINEN SUOMESSA.
TASAVALLAN PRESIDENTTI KATEISSA.
RUOTSALAISEN SUKELLUSVENEEN
24 MIEHISTÖN JÄSENTÄ LOUKUSSA
LANDSORTIN SYVÄNTEESSÄ.**

www.wsoy.fi

9 789510 481004

84.2

ISBN 978-951-0-48100-4